

føres der ved § 264 en særlig Præskription af Fordringer efter en Forsikringskontrakt. Det valgte Tidsrum af 5 Aar er ligeledes almindeligt, dog at Udgangspunktet for Beregningen af Tiden er sat paa forskellig Maade i de enkelte Love, jfr. herved Konv. 1850 § 215.

Femte Afsnit.

Om Ristorno.

De Regler, der findes i dette Afsnit om Bettingelserne for at fordr Ristorno, og om det Afdrag, den Forsikrede, naar Præmien tilbagebetales, maa finde sig i, stemme med Konv. 1850, se saantmes §§ 154, 156 og 163, medens det er anset for ufornuddent at opstille særegne Præskriptionsbestemmelser i Righed med Konventionens § 162. Følge svensk Lov §§ 272—74 og tysk Lov § 899 og § 900 tilstaa Ristorno, dels naar Genstanden overhovedet ikke udsættes for Fare, dels naar Forsikringen er ugyldig som Følge af Over- eller Dobbeltsforsikring, uden at der i denne Henseende lægges Vægt paa, om Ristorno forlanges før eller efter Farens Paabegyndelse, hvormod de nævnte Love ikke tale om Ristorno i det Tilfælde, at Forsikringen er ugyldig paa Grund af manglende eller urigtige Opgivelser. Paa den anden Side har svensk Lov § 272 den singulære Bestemmelse, at Ristorno kan fordr, naar Skibet paa Grund af Modvind eller deslige maa vendes tilbage, og Rejsen derefter opgives, altsaa uagtet Forsikreren allerede har løbet en Risiko, men dette er formentlig principielt urigtigt. Den Godtgørelse, Udfastet i Tilfælde af Forsikringens Tilbagegang tillægger Forsikreren, er den samme, som er hjemlet ved svensk Lov § 272, medens tysk Lov § 899 saavel som forskellige andre Love sætte Erstatningen til det dobbelte, se ogsaa D. L. 4—6—11.

Til 11te Kapitel.

Om Søpauzeret og Søfordringers Præskription.

Det er ovenfor ved §§ 7, 8 og 54 udførelset, hvorledes de ejendommelige Søretsforhold naturligt have ført til den Regel,

at Skipperen ved sin Misligholdelse af de af Rederiet indgaaede Forpligtelser saavel som ved Indgaaelsen af Retshandler vedrørende Skibets Rejse, jfr. § 48, ikke forpligter Rederiet personlig, ligesaa lidt som han ved sine Transaktioner vedrørende Ladningen forpligter Ladningsejerne personlig, og at Rederne fremdeles, naar ikke særlige Forpligtelsesgrunde ere til Stede, for Skade, der er forarsaget af Skipper eller Mandskab, kun hæfte med Søformuen, det vil sige med Skib og Fragt, hvilket ogsaa gælder i Henseende til Forpligtelser, der opstaa som Følge af Søulykke, saalom til at betale Havaribidrag og Biergeløn. Forsaavidt Fordringshaverne i disse Tilfælde, bortset fra det Ansvar, der efter Omstændighederne stundom kan gøres gældende mod Skipper eller Mandskab, ere henvisste til at holde sig til Skib og Fragt eller Ladning, er det i sin Orden, at der gives dem en fortrinlig Ret, en særegen Søpauzeret, i disse Genstande, saa at de navnlig i Henseende til Fyldestgørelse af dem faa Fortrinnet fremfor Ejernes andre Kreditorer, som tillige kunne holde sig til Ejeren personlig saavel som til hans øvrige Formue. Men ogsaa udenfor disse Tilfælde, hvor der ikke efter Lovens have nogen Ret imod Skyldneren personlig, er der flere Søretsforhold, i hvilke Fordringshaveren faktisk vil være henvisst til væsentlig at tage Hensyn til Skib, Fragt eller Ladning og i alt Fald kun i underordnet Grad vil se hen til vedkommende, jævnlig ham mere eller mindre ubekendte og ofte fjerntboende Personers Bederhæftighed. Derfor den, der under saadanne Omstændigheder opfordres til at indlade sig i de paa gældende Retshandler, ikke kunde stole paa at have en vis Sikkerhed for deres Opfyldelse i Skibet eller Ladningen, men alene fik en personlig Fordring, vilde han vistnok som oftest tage i Betænkning at engagere sig, i alt Fald forinden han havde anstillet nærmere Undersøgelser angaaende de personlige Forhold; men dette taaler Søfartslivet ikke. Skipperen har ikke Tid eller Lejlighed til at anstille Undersøgelser om Befragterens Soliditet, han maa kunne stole paa, at han har Sikkerhed for Fragten i det indladede Gods; omvendt maa Befragteren ikke have nødtigt at indhente Oplysninger om den fjerne Reders Bederhæftighed, men kunne gaa ud fra, at Skibet med Tilbehør afgiver Sikkerhed for Befragtningskontraktens tilbørlige Opfyldelse fra Skipperens, eller Rederiets, Side. Forhøres en Matros i fremmede Lande, spørger han ikke om Rederiet, men han ser paa Skibet, som han ved skal tjene ham til Sikkerhed for hans Hyre. Opstaar der i fjerne Lande Krav paa Grund af Retshandler